

KRISTAUS KARALIAUS Laiivas

Tėvų Marijonų
Bendradarbių Draugijos
Savaitraštis

※※

Lekeija — Evangelija
Marijai Prie Kelio
Nusidėjėlis Bažnyčioje
Marija
Il Santo
Jungtuvės Dvyliktą Kartą...
Didvyrių Dvasia
Apie Moteris ir Moterystę
Kataliko Pasikalbėjimas su
Maikio Tėvu
Dienos Užbaigimas
Su Mūsų Bendradarbiais
Misijų Skyrius
Klausimai ir Atsakymai
Žinios iš Katalikiškojo Pasaulio
Žinios iš Lietuviškojo Pasaulio

※※

Evangelija

Lektija

Luk. 15, 1-10

1 Petr. 5, 6-11

ANUO metu: Į Jėzų artinosi muitininkai ir nusidėjėliai jo klausytų. O pariziejai ir Rašto žinovai murmėjo ir sakė: Tas priima nusidėjėlius ir su jais valgo. Tuomet jis pasakė jiems šitą prilyginimą, tardamas: Kas jūsų turėdamas šimtą avių, jei jam prapultų jų viena, nepalieka devynių dešimčių devynių tyruose ir neina paskui prapuolusiąją, kolei ją randa? Radęs ją jis su džiaugsmu užsideda sau ant pečių; parėjęs namo, sušaukia prietelius ir kaimynus ir jiems sako: Džiaukitės drauge su manimi, nes radau savo avį, kuri buvo prapuolusi. Sakau jums, taip bus džiaugsmo danguje dėl vieno nusidėjėlio darančio atgailą daugiau, nekaip dėl devynių dešimčių devynių teisiųjų, kurie neprivalo atgailos. Arba kuri moteriškė, turėdama dešimtį drakmų, jei pameta vieną drakmą, neužsidega žiburio, nešluoja namų ir nejieško rūpestingai, iki atran-

MYLIMIAUSIEJI: Nusilenkite po galinga Dievo ranka, kad jis išaugštintų jus aplankymo metu. Meskite ant jo visą savo rūpestį, nes jis jumis rūpinasi. Būkite blaivūs ir budėkite, nes jūsų priešininkas velnias aplink eina, kaip kriokias liūtas, jieškodamas, ką prarytų; jam priešinkitės tvirti tikėjimu, žinodami, kad tie patys kentėjimai atsitinka jūsų broliams, esantiems pasaulyje. Visokios malonės Dievas, kurs mus pašaukė į savo amžinąją garbę, Kristuje Jėzuse, pats jus, truputį kentėjusius, patobulins, sustiprins ir patvirtins. Jam garbė ir viešpatavimas per amžių amžius. Amen.

da? Radus sušaukia prieteles ir kaimynes ir sako: Džiaukitės su manimi, nes radau drakmą, kurią buvau pametusi. Taip, sakau jums, bus džiaugsmo tarp Dievo angelų dėl vieno atgailą darančio nusidėjėlio.

J. Jurčius

Marijai Prie Kelio

Regiu — aušros kryžius kyla,
Jis toks šviesus, šviesus...
Keleivis klūpo, maldoj paskendęs,
Palikęs šeimą ir namus...

Sveika, Marija, širdžių Tu meilė,
Kiek džiaugsmo nuostabaus...
Prie kelio tavo veidas mena —
Čia — laimė iš dangaus...

Kiek meilės, grožio čia prie kelio,
Kiek debesų šviesių...
Kur aš nuklystu, O, Marija,
Visur Tave randu!

Drebėkit erdvės, užkit jūros,
Man niekas — nebaisu!...
Nešu Mariją aš širdyje
Ir ją visur seku!...

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U.S.A. \$3.00 yearly, 5c a copy. Editors: Rev. V. Parulla, MIC., Rev. A. Naudžiūnas, MIC.

Nusidėjėlis Bažnyčioje

“Džiaukites drauge su manimi, nes suradau savo avį, kuri buvo prapuolusi”

(Luk, 15, 6).

Tobulybės siekėjų draugija

DAŽNAI girdime katalikams daromus priekaištus: “Žiūrėkite, jis save vadiną kataliku, bėga į bažnyčią, o ką jis daro!”... Tokie priekaištautojai savo šnekose eina dar toliau ir prideda: “Jeigu taip gyvena ir daro katalikai, matyt, tokia ir jų Bažnyčia, tiek tevertas ir jų išpažįstamas tikėjimas”...

Šios kalbos ir pastabos paliečia atskirų tikinčiųjų silpnybes, ydas, nuodėmes, kurių turi visi žmonės. Tačiau giliau pasvarsčius, tos kalbos sukasi apie nusidėjėlio apskritai vietą Bažnyčioje. Kaip suprasti tikinčiųjų draugijos-Bažnyčios paskirtį? Kaip ji priima ir laiko žmogų su silpnybėmis, nuodėmėmis? Kokia nusidėjėlio vieta tikinčiųjų draugijoje? Kaip Bažnyčia žiūri ir ko jinau laukia iš nusidėjėlio?

Tokios tai mintys kyla šiandieną, kai Evangelijoje girdime kalbant apie prapuolusią avį ar pamestąjį pinigėlį — drakmą. Prapuolusi avis ar pamestasis moteriškės pinigėlis ir vaizduoja tą Bažnyčios narį, kuris savo moraliniame gyvenime lyg kad atsiskyrė nuo kitų žmonių, nuo visos ganomųjų kaimenės. Jis, tarsi paklydusi avis, patenka į erškėčius ir vienas tenai dykumoje klaidžioja. Nusidėjėlis vėl panašus į pamestąjį pinigėlį, kurs buvo toks brangus, turėjo savo vertę, o šit dabar kažin kur dingo...

Svarstydami nusidėjėlio vietą Katalikų Bažnyčioje, pirmiausia turime gerai suprasti ir žinoti, kad šitoji Bažnyčia nėra vien rinktinių ir tobulųjų draugija, bet ji būria ir renka draugėn tokiuos žmones, kurie šitos dvasinės tobulybės siekia, ilgisi ir ją brangina. Evangelijoje užrašyti Kristaus palyginimai apie dangaus karalystę dažnai vaizduoja dabartinę Katalikų Bažnyčią žemėje, rodo jos

gyvenimą, veikimą, darbus. Iš tų visų palyginimų plaukia viena mintis: Bažnyčia yra dirva, kurioj auga kviečiai ir piktžolės; ji yra tinklas, užgriebias gerų ir blogų žuvų; čia praeina vestuvių procesija, kurioje dalyvauja išmintingos ir paikios (negudrios) merginos, tinkamu laiku nepasiėmusios žiburiams aliejaus; Bažnyčioje meldžiasi ir nusidėjėlis mui-

tininkas, nedrįstas į dangų pakelti akių... Vis tai vaizdai, rodą nusidėjėlį Bažnyčioje. Tai žmonės su silpnybėmis, ydomis (raugės, piktžolės, blogos žuvys, neišmintingos mergaitės etc.). Tačiau jie turi žinoti ir atsiminti, kad piktžolių, blogųjų žuvų, neišmintingų merginų likimas yra skaudus: tinkamu metu piktžolės bus surištos į pėdelius ir nepateks į

dangiškąjį kluoną; blogas žuvis žvejys⁴ meta atgal į vandenį; neišmintingosios merginos nepateko į vestuvių puotą ir durys joms buvo uždarytos. Nusidėjėlis, gyvendamas Bažnyčioje, turi suprasti ir atsimentinti, kad jis yra tikinčiųjų draugijos narys, kuri brangina, įvertina ir siekia tobulumo. Jo ydos ar nuodėmės yra piktžolės, kurias reikia šalinti, išrauti, sudeginti, mat, piūties metu jos neturės vietos kluone.

Sugrįžimo džiaugsmas

Nusidėjėlis, gyvendamas Bažnyčioje ir jausdamas, kad tai tobulybės siekiančių draugija, mato savo nuodėmes, žino, kad jas turėdamas jis negali visai pilnai prie jos priklausyti ir taip gyventi. Jis nešiojasi širdyje amžiną nerimą, paslėptą širdies sope. Nusidėjėlis trokšta taisyti — išpažinti savo kaltes, jas apgailėti, ryžtis pasitaisyti, atsisteisti kieme už skriaudas. Nusidėjėlis junta kankinantį tobulybės siekimą, pareigą — jis nori sugrįžti į pilną vienybę su Bažnyčia, siekiančia dvasinio tobulumo ir gyvenimo šventumo.

Šitoki nusidėjėlio grįžimo džiaugsmą ir rodo Evangelijoje minimi palyginimai apie atrastąją avį ar pamestąjį pinigėlį. Piemuo džiaugiasi radęs prapulusią avį; moteriškė, suvadinusi kaimynės, linksmu veidu šypsosi ir rodo joms atrastąjį pinigėlį. Tai tobulumo siekianti tikinčiųjų draugija — Katalikų Bažnyčia džiaugiasi, kad jos sūnus — nusidėjėlis suprato savo silpnybes, panoro jų nusikratyti ir vėl prisijungti prie vieningos tekmės, plaukiančios į dvasinį šventumą, kuris visoje pilnumoje pražydės ir atsiskleis tik anapus...

Puolimas ir prisikėlimas

Kaip gamtoje saulę dažnai uždengia tiršti debesys, vėl pasirodo ūkanos ir sunkios dienos, taip ir žmonių dvasiniame gyvenime. Nusidėjėlio sugrįžimo džiaugsmą po kiek laiko vėl aptemdo naujas puolimas, naujos nuodėmės. Kai kas tada pameta viltį, o kiti dar pašiepia: "Ir kam tau gailėtis, kam savo kaltes apverkti ir išpažinti — juk po kiek laiko vėl jas kartosi".

Tokios kalbos, kad ir gyvenime daž-

nai girdimos, nėra krikščioniškos. Krikščionybė yra amžinas budėjimas, kova, puolimas ir prisikėlimas. Kiekvienas krikščionis diena iš dienos neša rankoje uždegtąjį Evangelijos žiburį ir jį saugo nuo kasdieninių vėjų. Žiburiui užgesus ar prigėsus, jis vėl jieško naujo aliejaus, pildo žibintą ir toliau keliauja. Pažinti savo kaltes ir jas matyti, gailėtis ir pasiryžti, išpažinti ir jieškoti būdų išverti, bandymų valandoj šauktis dangaus pagalbos, stiprinančios Dievo malonės, kaimynų ar draugų išmintingo patarimo, pagalbos — visa tai yra brangus aliejus, palaikąs Evangelijos žiburio spindėjimą ir ugnį. "Klysti yra žmogiška, bet bloga klaidoje pasilikti".

Šit ir mūsų svarstymo išvados:

1). Bažnyčia nėra vien rinktinių ar tobulųjų draugija. Čia yra susirinkę tie žmonės, kurie dvasios tobulumą, šventumą myli, jį brangina ir jo siekia.

2). Nusidėjėlis, matydamas savo nuodėmes, jas apgailėdamas ir išpažindamas, siekia vieningo ryšio su Bažnyčia, kurios nariai siekia tobulumo.

3. Bažnyčia labai brangina ir vertina nusidėjėlio grįžimą ir dvasinį prisikėlimą. Krikščioniškasis gyvenimas Bažnyčioje yra lydymas dažno puolimo ir prisikėlimo. Nusidėjėlio budrumas ir dieviškoji malonė laimina jo prisikėlimą ir teikia vilčių švęsti amžinąjį prisikėlimą ir gyvenimą dangaus būveinėse.

* * *

Marija

Marija, sveikina Tave
pavasaris atėjęs!
Palaimink jį ir mus kartu,
ir jaunas lauko sėjas.

Lai Tavo rankos tai pašvęs,
kas žemę mūs dabina:
margąsias pievų gėleles
ir miško žaliumyną.

Išmelsk mums širdį iš Sūnaus,
kad vien tik Jį mylėtų
ir jam, kol plakti nepaliaus,
gyventų ir kentėtų!

IL SANTO

KAI per valandą iš Venecijos patenki į Paduvą, vienintelis rūpestis — aplankyti šventojo Antano baziliką, kuri čia vadinama trumpai Il Santo — šventasis. Rodos, visa kita ilsisi tos didžiosios šviesos pavėsyje — ir garsusis seniausias Universitetas, kur mokė Galileo ir kur anglas Hervey nustebino pasaulį suradęs kraujo cirkuliaciją, ir Giotto, ir Donatello, ir kitų meno kūriniai. Beje, garsusis viduramžių poetas Dante, čia būdamas, nusižiūrėjęs į Giotto paveikslą “Paskutinis Teismas”, kūręs savo “Dieviškosios Komedijos” pragarą.

Ūkanotą dieną, švelniai dangui krapinant, mes einam miestelio gatvėm, kur prieš 600 su kaupu metų vaikščiojo šventasis, kurio garsas taip plačiai ir toli pasklido po pasaulį, jog smagiu aidu jis atsimušė ir mūsų brangiojoje Tėvynėje.

Septyniais bokštais Bizantijos stiliaus bazilika, tartum septynių Dvasios malonių liudininkė, iškilo toje vietoje, kur ilsis šventojo kūnas. O mirė jis jaunas, vos 36 metų, gretimam Arcellos kaime lyj, ir vaikai, šaukdami Paduvos miestelio gatvėm, išnešiojo tą žinią: “Mūsų tėvas, šventasis Antanas mirė!” O po metų Lisabonos, Portugalijoje, varpai suskambo vieną dieną patys be varpininkų, pranešdami, kad to miesto sūnus, šv. Antanas, Romoj iškeltas į altorių garbę.

Iš tiesų, brolis Antanas savo vardą ir dvasios riterystę gavo iš šv. Pranciškaus rankų Asyžiuje 1221 m. Ferdinandas de Bulloes toks buvo pasaulinis šv. Antano vardas — buvo atkilęs čia iš tolimosios Portugalijos. Jį patraukė penkių nukankintų pranciškonų pavyzdys. Dėl to jis nebevažiavo į Afriką misijonieriauti. Europai jis buvo reikalingesnis.

Kai seki vaizdus bazilikos sienose iš šventojo gyvenimo, rodos, matai, kaip jis eina Pietų Prancūzijos žemėmis palei Viduržemio jūrą, kur tada siautė Albi miestelio atskala. Tie albigensai mokė,

kad žmonės gali pašalinti blogį iš pasaulio, atsisakydami vedybų, mėsos ir vyno, taigi vien asketiškai gyvendami. Dievo malonė jiems maža rūpėjo. Jie atmėtė sakramentus, visą Senąjį Testamentą ir dalį Naujojo.

Prieš juos pakilo šv. Antanas. Galingu žodžiu, Dvasios įkvėptas, griovė tą atskalą, darė stebuklus, kurie visų širdis judino. Tikrai tai buvo “vyriausias šv. Pranciškaus brolis”, “klaidžiatikių kūjis”, “Testamento arka”.

Dabar, kai įeini į šią vidų didingą katedrą, rodos, kalba amžiai ir kalba šventasis kartu. Čia kas rytas vyksta iškilmingos pamaldos prie šventojo grabo, kokias kitur tik per didžiąsias šventes matom. Didingas, aukštai degęs kandelabras liudyja, kad čia yra šventojo koplyčia. Bet didžiajam altorių spindi milžiniškos Donatello darbo žvakidės.

Po iškilmingų pamaldų jaunai porelei surišamos rankos, ir kai jaunieji leidžiasi žemyn, jaunas taip išsiblaškęs, kad nesusigriebia, į kurią pusę vesti jaunąja ir valandėlei jie beveik pasiduoda priešingon kryptin. Bet be baimės, nes žino, kad šv. Antanas yra sužadėtinis

užtarėjas, kurs seniai sugriovė albigensų klaidą — nevesti, o vedusiems viens kitą mesti. Mažas, bet koks reikšmingas nuotykėlis!

Kitoj altoriaus pusėj — žmonių minia. Jie palengva slenka pirmyn palei didelį juodojo marmuro altorių, kurio viduj yra šventojo grabas. Gana ranka prisiliesti marmuro, kad pajustum ap sunkusios širdies palengvėjimą. Aš matau gyvą tų žmonių tikėjimą, jie įvairių luomų, su įvairiais reikalais ir prašymais čia atėję. Ne vienas jų ko nors brangaus neteko — šventasis padės ir suras. Rodos, niekur nematēm tokio gyvo, mistiško tikėjimo pasireiškimo, kaip čia.

O mes toj minioj gal būt vieni tų, kurie daugiausia prarado. Mes nebeteikom savo tėviškės ir nebegalim jos rasti — į ją grįžti, ir mūsų keliai sulinksta ir karta paliečia tūkstančių maldautąjį marmurą, už kurio yra žemiški palaikai didžiojo malonių teikėjo.

Ir kai pakylam, vadovas, labai malonus jaunas dvasininkas, aprodo mums katedros turtus ir grožį, ilgiau sustodamas ties devyniais sienos reliefais, vaizduojančiais šv. Antano stebuklus. Negali užmiršti vieno jų — kaip didžiojo pamokslininko žodžių klausosi žuvys, kai nuo jo nusigrįžta užkietėję žmonės.

Lobių koplyčioj — Tresoro — rodo mums akmenį, kurs sukilo, metus šventajam į jį stiklą, kad įtikėtų žmogus jo žodžių teisingumu ir taip gautų “ženklą iš dangaus”. Taip, sako, daug stebuklų įvykę vis šventojo teisybei paliudyti.

Bet iškalbingiausiai čia šventojo garsą liudyja po stiklu padėtas, sveikas išlikęs šventojo liežuvis, kuriuo jis įveikė aršiausius savo priešus ir jie grįžo ilgai klydę. Tuo pačiu liežuviu jis išpėjo vieną savo draugą Paduvoj, kai kartą jie ten nakvojo, niekam nepasakoti lig jam gyvam esant to stebuklo, kurs padarė jį gražiausiu meilės simboliu — kai Kūdikėlis Jėzus pasistoj ant brolio Antano knygos, ir šventasis Jį švelniai glamonėjo, o draugas viską matė pro rakto skylutę. Bet ilgai laukti nereikėjo, nes netrukus po to Kūdikėlis šventąjį parsikvietė amžinai draugystei.

Kun. Jonas Matusas

Jungtuvės Dvyliką Kartą...

BUVO viena mergaitė apie 19 metų. Išėjusi mokslą. Nešlykšti. Svarbiausia gi, įdomi, paprastai sakant, mokėjo patraukti vyrus. Daug jų sukosi. Vienam kitam, lietuviškai tariant, spraktelėjo į nosį. Bet tie, kurie jai patiko, taip ir nepasakė aiškiai: “Brangioji, būk mano žmona! Kuomet darysiva jungtuvės?”. Tuo tarpu vienas, iš kurio mergyčia pasišaipydavo, nesykį ir nedu pasipiršo, ir tai, netik prie keturių, bet ir prie visų aštuonių akių, vadinasi, prie josios tėvų.

Tėvai tuojau sutiko, mat, vyras rimtas, turi gerą vietą ir, svarbiausia, baisiai nuolankus ir pastangus. Visa nelaimė, jog jaunikis norėjo vesti ne senusius tėvus, bet jų jauną dūkrą. O ta abejoja, svyruoja, aiškiai, drąsiai nepasako “Einu”, bet nepasako ir “Neinu”. Motina ir tėvas nutarė dūkrelei padėti... pradėjo ruošti vedybas. Juodu galvojo kasdieniškai, praktiškai: kai bus jungtuvių drabužiai ir vestuvių valgiai, nuotakai bus lengviau apsispręsti. Mergina ilgai galvodavo, gaudžiai ašarodavo, bet skandalo nekėlė, kaip čia pasakius, ne draskė suknelės, su kuria reikės prie altoriaus eiti, nedaužė lėkščių, iš kurių, sugrįžus iš bažnyčios, reikės valgyti. Tėvas ir motina trynė iš džiaugsmo rankas: “Viskas gerai!”

Aš, tokia ir tokia, laisvu sutikimu imu, sau tave, tokį ir tokį, už vyrą! — garsiai paskaitė iš bažnytinės knygos klebonas. Nuotaka...tyli.

— Pakartok! — įsakė zakristijonas: — kunigas iš šventos knygos perskaitė — tamstai tik pakartoti paskui mane! — “aš, tokia...”

Bet klebonas jį nutraukė:

— Vaikeli, tark drauge su manim: “Aš, tokia ir tokia, laisvu sutikimu, imu sau tave, tokį ir tokį, už vyrą”.

Mergina tyli...Negirdėtas, nematytas atsitikimas! Zakristijonas paraudo ir jau prasižiojo užsispyrėlę kolioti, bet,

pamatęs ant altoriaus degant dvyliką žvakių ir virš galvos plieskiant didįjį sienyną, o, svarbiausia, tą ramų ir iškilmingą savo klebono veidą, susilaikė. Abu patarnaujantie vaikai sužiuro į jauniki (keista, ne į nuotaką, bet į jos jauniki!). Tėvas ištiesė kaklą dukters link ir garsiai pradėjo: "Aš, tokia ir tokia..." Motina čiupo jam už rankovės ir "Š-š-š-š!" sulaikė. Ji buvo vienos minties: bėgti prie jaunikio, griebti už abiejų rankų ir "Brangusis, tik nepabėk!" maldauti.

— Aš, tokia ir tokia, laisvu sutikimu, imu sau tave, tokį ir tokį, už vyrą! — klebonas garsiau pakartojo. Bet jaunoji tylėjo. Vis tylėjo. O klebonas vis kartojė iškilmingus bažnytinių knygų žodžius. Jo neišmušė iš pusiausviros nei susigrūdusių už grotelių jaunųjų palydovų burzdėjimas, nei degančių žvakių sprakšėjimas, nei, pagaliau, nuo aukštai sklindąs vargonininko ir giesmininkių šnibzdėjimas. Tarykim, jis be galo, be krašto pasitikėjo tais vienais jungtusių žodžiais, įrašytais bažnytinėje knygoje. O nuotakos motiną ramino du faktai ir du asmenys: bažnytiniais rūbais apsirengęs kunigas ir prieš altorių stovįs jaunasis vyras: jei juodu tebėra, viskas gerai, tai yra, bus gerai.

Kunigas kartojė. Vieną, du, tris, keturis, penkis, šešis, septynis, aštuonis, devyonis...dešimt kartų.

— Aš, tokia ir tokia... — Bažnyčios atstovas ištarė vienuoliktą kartą. Motinai pasirodė, jog jo žodžiai dar garsesni ir dar iškilmingesni. Viena žvakė ilgu liežuviu plykstelėjo — zakristijonas krūptelėjo. Tėvas kilo eiti ir sakyti pačiam klebonui: "Baikime tą iškilmingą komedią!"

— Aš, tokia ir tokia... — staiga ėmė ir prašneko nuotaka. Už grotelių ir ant vargonų viskas cit nutilo. Moterystės iškilnėms paruošta bažnyčia įsitempė, kaip oras prieš audrą. Balta jaunamartė išsigando savo pačios žodžių ir...užsikirto.

— ... Laisvu sutikimu, imu sau tave, tokį ir tokį už vyrą, — pagaliau, aiškiai nuskambėjo jos žodžiai

Ką gi? Tuo viskas ir pasibaigė. Bet...aš girdžiu iš visų Amerikos kampų, iš senų ir jaunų skaitytojų: "Kaip buvo toliau? Kaip toliau? Toliau?..." Ką jau darysi: nors baisiai nenoriu, vis dėlto pasakysiu. Nors, iš tikrųjų, kas apie tą keistą, keistai sujungtą porą buvo toliau, mane patį stebina.

Girdėjau iš draugo...Buvo Kaune arklių lenktynės. Keistoji žmona sėdėjo tarp žiūrovų. O jos vyras dalyvavo lenktynėse. Atjoja, šoka per kliūtį, arklys užkliūva — vyras ir arklys džinkt partyska...

— Va-ja-a-ai! — suklinka žmona, pašoka ant kojų, prišokus padeda jojikui atsikelti ir paglosto veidą.

"Kas būtų tikėjęs, kad ta pora mylėsis!" — stebėjosi mano draugas. Atrodo, jog iš visų jungtuvės mačiusių ir apie jas girdėjusių, geriausiai dalyką suprato tai parapijos klebonas.

Didvyrių Dvasia

KARDINOLAS Wisemann savo knygoje "Fabiola" rašo apie matroną Luciją ir jos sūnelį, 14 metų Pankracijų.

Jo tėvas Kristinus per krikščionių persekiojimus buvo nužudytas. Motina suvilgė jo kraujuje mažytę kempinėlę ir ją visados nešiojo ant savo kaklo perlais nusagstyta medalijone.

Kai Pankracijus buvo jau 14 metų, ji atidarė šį medalijoną ir be galo meiliai į jį žiūrėdama apsiverkė. Ašaros nukrito į kempinėlę, ir kraujas vėl pašviesėjo, lyg tik dabar būtų iš tėvo širdies ištryškęs.

Motina prispaudė medalikėlį prie sūnaus lūpų, kurios nusidažė šviežiu raudonumu. Sūnų, tarytum, tėvo dvasia būtų palietus: ir jis, kaip ir tėvas, drąsiai kovojo už Kristų ir laimėjo kankinio vainiką.

Apie Moteris ir Moterystę

PRANCŪZIJS karalius Liudvikas XIV buvo žiauriai savo žmoną apleidęs. Ir visdėlto, kai jam buvo pranešta apie jos mirtį, jis buvo priverstas pasakyti:

— Tai pirmas atsitikimas, kad ji yra priežastimi mano nuliūdimo ir susirūpinimo.

Koks gražus liudymas apie tos moters būdą! Ji per visą savo gyvenimą nebuvo nuliūdinusi nei užgavusi savo vyro, kurs jai buvo toksai nedraugiškas. Panašaus švelnumo turėtų mokyti kiekviena moteris.

Brangesnė už aukso kalną

Ir iš tikrųjų, istorija mus moko apie daugelio moterų švelnumą, gerą širdį. Štai, Tueringijos kunigaikštis Liudvikas apie savo žmoną Elzbietą, kurią jis vedė iš Vengrijos, kartą prasitarė savo artimam draugui:

— Ar matai tą kalną, kurs yra prieš mus? Jeigu jisai būtų iš aukso nuo pat apačios iki viršaus, ir kad man būtų jis pasiūlytas atiduoti, jeigu aš skirčiausi su savo žmona, aš to niekuomet nepadarčiau. Aš ją myliu laibiau, negu bet ką pasaulyje. Savo dorybėmis ir pamaldumu ji yra man brangesnė negu visos pasaulio žemės ir negu visi turtai!

Koks gražus pagyrimas moteriai! Lai kuo daugiausiai moterų nusipelno tokius pagyrimus savo šventu gyvenimu.

Kraitis — 100,000

Žinoma, moters sielos turtai dažniausiai sukraunami dar tėvų namuose rūpestingu mergaičių auklėjimu.

Vienas tėvas, norėdamas išleisti už vyro savo dukterį, paskelbė, kad jai duos kraičio 100,000 frankų (tai buvo Prancūzijoje).

Daugelis ėmė pirštis, bet vis buvo neverti gerai išauklėtos mergaitės. Pagaliau tėvas pastebėjo, kad vienas jaunikis, atrodo, galėtų būti tinkamas, ir jam tarė:

— Gal dabar pakalbėtume apie mano dukters kraitį?

— Nėra ko skubintis, — draudė jaunikaitis.

— Ne, geriau dabar. Tada jūs geriau žinosite, ką darote. Štai ką aš galiu duoti: Rūpestingas jos išauklėjimas vertas 20,000 fr.

Reguliarumas tikybinėse praktikose — 20,000,

Tvarkinga, taupi, mėgsta namus — 30,000,

Nesidomi baliais, džiaugsmo jieško namuose — 10,000,

Darbšti, teisinga, galinti apseiti be modisčių — 10,000,

Gyvais pinigais pridedu — 10,000.

Jaunikaičiui toks paaikškinimas buvo staigmena, bet jis suprato, kiek daug vertos yra žmogaus dvasios savybės. Jis tą mergaitę vedė, ir neapsivylė.

Dorybės — kiekvieno žmogaus didžiausias turtas ir papuošalas, o ypač moters, kuri ruošiasi šeimos gyvenimui. Tų dvasios turty jai reikia tiek gausiau, kad jų galėtų perteikti savo vaikams, kad jais galėtų padaryti įspūdį savo vyriui.

Kanadietis ir gyvatė

Prancūzų rašytojas Chateaubriandas pasakoja, kad keliaudamas po Kanadą jis pamatė paliai upę baisią gyvatę. Įgudęs kanadietis pradėjo artintis prie jos su fleita. Lyg tik jis pradėjo fleita leisti švelnius tonus, gyvatė atsileido, pradėjo siūbuoti ritmingai judėsiomis ir net tam kanadiečiui tolstant, sekė jį.

Taigi, net ir gyvatei daro įspūdis švelnūs tonai. Taip pat ir žmonių gyvenime ir labai aštrų vyrą moters švelnumas gali nuginkluoti, jo dėmesį laimėti ir padėti pagrindus švelniam šeimos gyvenimui. Tam reikia iš jaunatvės savyje išugdyti dorybių žiedus, o jie bet kuriame luome, bet kuriose pareigose taip labai papuošia žmogų, kad jis darosi visiems mielas, visų laukiamas ir mylimas. Išauklėtas būdas, tvirta valia tvarkingas gy-

Kataiko Pasikalbėjimas su Maikio Tėvu

GAL vėl kokia nauja mintis atėjo į galvą? — užklausiu Maikio Tėvą.

— Kaip čia tau pasakyt. Na, radau šv. Rašte keistą ir nesuprantamą vietą, tai buvau nuėjęs išsiaiškinti.

— Pas Justina?

— Ne, — sako Maikio Tėvas, — ši kartą buvau pas “Naujienu” Redaktorių.

— Kokia gi ta nesuprantama vieta?

— Nagi skaityk, — atskleidė N. Testamentą Maikio Tėvas, — “Kas ne su manimi, tas prieš mane.” Pagal šiuos žodžius išeina, kad tik tai ką Kristus sako yra tiesa, o visi kiti klysta.

— Taip ir yra, Maikio Tėve. Visuotinė tiesa yra ir turi būti viena. O kaip gi tau išaiškino “Naujienu” Redaktorius.

— Jis sako, kad šie Kristaus žodžiai yra gryniausias fanatizmas.

— Sakyk, Maikio Tėve, kur tu eini kai tau suskausta dantys?

— Ogi pas dantų gydytoją.

— O kur tu neši batus taisyti?

— Aišku pas šiaučių, negi neši aptiekon batus taisyti. Bet sakyk, kodėl tu manęs apie tokius dalykus klausinėji? Juk tai net pradžios mokyklos mokiniui aišku, kad kiekvieną darbą geriausiai atliks tos rūšies specialistas.

— Matai, Maikio Tėve, kas liečia tavo žemiškus reikalus, tai tu elgiesi tikrai nuosekliai ir išmintingai. Gi ten, kur eina kalba apie tavo amžiną laimę, tai tą nuoseklumą tu tuoj ir pameti.

— Kaip tai, pametu?

— Nagi, štai kaip. Jeigu tu batų reikalais eini pas šiaučių, sveikatos pasgydytoją, tai, išmintingai galvojant, argi tikėjimo reikalais, tau nereikėjo kreiptis irgi pas šios sryties žinovą. Gi tu, vietoj nueiti pas teologą, nuėjai pas ma-

venimas yra visokeriopo pasisiekimo laidas, ir laiminga ta mergaitė ir moteris, kuri tai kuo anksčiau pastebi ir tą nieko nekaštuojančią, bet viską nulemiančią kraitį iš anksto pradeda krauti.

terializmo garbintoją “Naujienu” Redaktorių, kuris apie šventraštį gal būt dar mažiau tenusimano, kiek šiaučius apie gydymą.

— Argi jis man, neteisingai paaiškino? Argi galima ką nors fanatiškesnio išgalvoti, kaip toks pareiškimas? — sako Maikio Tėvas.

— Jeigu Kristus būtų buvęs tik žmogus, tai jo žodžiai teturėtų tik tiek reikšmės, kiek ir kiekvieno eilinio žmogaus. Tačiau, skaitydami N. Testamentą, matome, kad Kristus iš tikrųjų buvo Dievas. Užtenka Kristui ištarti žodį: mergaitę ar jaunikaitį ar Lozoraiu kelkitės! kaip mat tie atgauna gyvybę ir prisikelia iš mirties. Užtenka Kristui pasakyt: noriu, būk sveikas! ir žmogus pasveiksta. Užtenka Kristui ištiest ranką, ir pasakyt: nurimk! kaip mat putojanti ir šniokščianti jūra nurimsta. Arba, argi galėtų žmogus pasotinti su penkiais duonos kepalėliais ir dviem žuvim tūkstantines minias žmonių. Visa tai matydami, geros valios žmonės kartojo ir kartoja drauge su šv. Petru: Tu esi Kristus, Gyvojo Dievo Sūnus! Gamta gali perduoti gyvybę sekančiai kartai ir taip išsisaugoti nuo pražūties; tačiau gamta yra bejėgė sutverti gyvybę arba numirusią prikelti, nes gyvybė atsiranda tik iš gyvybės. Pasipriešinti šiems geležiniams gamtos įstatymams gali tik Tas, kuris yra šių įstatymų Viešpats ir Davėjas. Taipogi, tik gamtos Viešpats gali gyvybę palaikyti ne vien mums įprastu budu, bet ir tokiu koks Jam patinka. Gyvasis šių dienų stebuklas-Terēsė Neumanaitė, jau daugiau kaip 25 metai nevalgo ir negeria, o gyvena tik iš šv. Komunijos. Kas netiki prieš devniolika šimtų metų padarytiems Kristaus stebuklams, tas gali nuvažiuoti į Konersreuth'ą (Vokietijoje) ir pats savo akimis, kaip tas netikėlis Tomas, įsitinkinti.

Kas nusigrežia nuo gyvybės šaltinio, tas žengia į mirtį. Nes kaip kūno gyvybė miršta be duonos, taip dvasios gy-

vybė — be tikėjimo. Todėl tie Kristaus žodžiai, kas ne su manimi, tas prieš mane, reiškia ne fanatizmą, ne aklą užsispyrimą, bet šventą Tiesą. Tai yra juk ne kas kita, kaip pakartojimas pirmojo Įsakymo: Neturėk kitų dievų tik Mane vieną. Nes ir Dievas negali sutverti, tokio tvarinio, kuris galėtų visiškai nepriklausomai nuo Dievo egzistuoti t. y. gyventi ir išsilaikyti.

Jeigu saulė galėtų kalbėti ji irgi sakytų visiems žemės tvariniams: nesislėpkite ir nenutolkite nuo manęs, nes tik mano šviesa ir šiluma palaiko jūsų žemiškąją gyvybę; nutolimas nuo manęs reiškia mirtį. Argi taip sakydama ji meluotų arba būtų akiai užsispyrusi fanatikė? Priešingai, fanatikais turėtume pilną teisę pavadinti tuos gyvius, kurie imtų skelbti, jog galima gyventi ir be saulės; jog šviesos, šilimos ir gyvybinės jėgos užteks iš jų pačių padarytų ir ant stulpų pakabintų didelių šviesių lempų.

— Tai išeina, kad iš tikro nėra vidurio kelio, kurį skelbia liberalai, — nutstebo Maikio Tėvas. Tai išeina, kad arba su Kristumi arba prieš Kristų.

— Taip Maikio Tėve, vidurio kelio nėra ir negali būti. Gi tie, kurie laisvai manydami skelbia vidurio kelią t. y. gyvenimą tarp žemės ir saulės, savo galvosena ar neprilygsta beprotnamio gyventojams? Nes ir jie skelbiasi esą karaliai, prezidentai, diktatoriai, tik jau ne bepročiai. Už tai jie ir gydomi nuo tos laisvos galvosenos.

Kaip nėra vidurinės tiesos: tarp yra Dievas ir nėra Dievo. Taip lygiai nėra vidurio, tarp: už Dievą, ar prieš Dievą! Drungnieji arba indiferentai yra blogesni už viešai kovojančius bedievius, nes jie prilyginami dvokiančiam vėmalui. "O kad tu būtum šiltas arba šaltas, bet kadangi tu esi drungnas, tai aš pradėsiu vėmti tave iš burnos," — sako Viešpats.

Tai vot, Maikio Tėve, jeigu nori būti nuoseklus ir išmintingas, tai nenešk batų taisyti aptiekon ir neduok kalviui dantų traukti, kad kartais su didelėm replėm betraukdamas dantį neištrauktų ir liežuvio.

Dienos Užbaigimas

DAUGELIS iš mūsų senų papratimų kalbame paprastus kasdieninius poterių. Tai gera ir gražu. Tačiau dažnai mes galėtume pasirinkti ir kitą, net daug naudingesnį maldos būdą, kuris, manau, būtų naudingesnis. Jis labiau padėtų pažinti mums Kristų, o Jį pažinę, kas Jo nepamiltų. Pamilę stengsimės savo gyvenimą kreipti Jo nurodyta linkme. Tada būsime tikrame kelyje, kuris veda į amžinąjį gyvenimą.

Taigi, prieš eidamas miegoti, paimek į rankas Naująjį Testamentą, atsivertęs paskaityk 5-10 minučių. Perskaitęs pagalvok, ką Kristus čia galvoja, ką sako, ką jaučia, ką veikia, kaip elgias. Paklausk save, kaip visa tai gali sau pritaikyti. Pagalvok, kaip Kristus būtų pasiėlgęs šiandien būdamas tavo vietoje, tavo darbus dirbdamas ir t. t. Skaityk daugiau melddamasis negu tyrinėdamas. Čia, žinoma, galima rasti daug progų padaryti tikėjimo, meilės, vilties ir gailesčio aktus. Su tos maldos mintimis stenkis ramiai užmigti.

Kaip kartais mums reikalinga paguodos, suraminimo! Kaip gera būtų, kad savo prispaudimuose ir rūpesčiuose turėtume kuo nors tvirtai pasitikėti, įgauti drąsos! Tačiau niekas be Kristaus tų dalykų negali suteikti! Šv. Rašto skaitymas daug mums padės. Čia mums iškils prieš akis Kristus ne tik kaip Dievas, bet kaip ir žmogus, žmogus, kaip ir mes, besidžiaugias, besiliūdįs, mylįs, net verkiąs. Ir kas galėtų Juo nepasitikėti? Taip mums meldžiant labiau tiks Kristaus žodžiai: "Ištikrųjų, ištikrųjų sakau jums kas klauso mano žodžių ir tiki Tuo, Kuris mane siuntė, tas turi amžinąjį gyvenimą". Šiek tiek įpratę tikrai šitokią maldą pamilsim ir daug džiaugsmo bei naudos turėsime.

Su Mūsų Bendradarbiais

Dažnai gauname paklausimų apie laikomas šv. Mišias už gyvus ir mirusius Remėjus. Vieni klausia, ar tikrai Marijonai laiko pažadėtas Mišias, kiti vėl nori žinoti kiek šv. Mišių atlaikoma ir panašiai.

Kas metai laikomos yra dvejios šv. Mišios bendrai už visus gyvus ir mirusius Remėjus, būtent Sekminių dienoje ir Nekalto Prasidėjimo švč. Panos Marijos šventėje, gruodžio 8 d.

Atskirai už kiekvieną mirusį Remėją laikomos taipgi dvejios šv. Mišios, kaip tik gauname apie jo mirtį žinią Centre, t. y. Chicago, Ill. Jeigu į Remėjų Centrą niekas nepraneša apie Remėjo mirtį ir jojo vardu siunčiamą "Laivą" niekas neprašys sustabdyti, — to mirtis nebus paskelbta "Laive," ir dėlei nežinojimo nebus galima atlaikyti pažadėtų Mišių.

Norint, kad būtų laikomos šv. Mišios už mirusius Remėjus, būtinai reikia apie jų mirtį pranešti į "Laivą". Be to, visi Remėjai yra prašomi ir greičiausiai visi tą prašymą išpildo, tai yra už kiekvieną mirusį Remėją sukalba bent po 1 Rožančiaus dalį. Remėjų gi yra apie 3,000. Reiškia, maž-daug tiek žmonių rūpinasi pagelbėti mirusiam mūsų organizacijos nariui.

Kadangi šv. Mišių aukoje yra meldžiamasi ne vien už mirusius, bet ir už gyvus, tai visi Remėjai dalyvauja kiekvienose šv. Mišiose, kurios yra laikomos už mirusį narį.

Metiniai, arba Nuolatiniai Remėjai tomis narių privilegijomis naudojasi per ištisus metus, o Amžinieji, Garbės nariai, — visados: kol patys gyvi ir net mirę dalyvauja visuose Marijonų Vienuolijos gerunose darbuose, kasdien atnašaujamos šv. Mišiose. Verta tad dėtis į Bendradarbių Draugijos Remėjus.

* * *

Jei patinka Jums "Laivas", pasakykite kitiems apie tai. Būkite ne tik "Laivo" skaitytojai, bet ir platintojai.

Marijonų Bendradarbių Draugijos Nuolatinė Narė

A † A

AGNIETĖ URBA

A. a. Agnietė pasimirė Viešpatyje balandžio 28 d., 1952 m. Palaidota šv. Kazimiero kapinėse Chicago, Ill. Gyveno 4908 S. Luna Ave., Chicago, Ill.

Tėvai Marijonai už a. a. Agnietės sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jos sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

Marijonų Bendradarbių Draugijos Amžinas Narys

A † A.

ANTANAS SABUTIS

A. a. Antanas pasimirė Viešpatyje gyvendamas Chicagoje. Į amžinų narių eiles įrašė Barbora Sankus kuri gyvena Chicago, Ill. Palaidotas šv. Kazimiero kapinėse.

Tėvai Marijonai už a. a. Antano sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jo sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

Marijonų Bendradarbių Draugijos Garbės Narys

A † A.

JUOZAS KANKEL

A. a. Juozas pasimirė Viešpatyje gyvendamas Waterbury, Conn. Į Garbės narių eiles įrašė Elzbieta Gasavage. Gyveno 137 Congress Ave., Waterbury, Conn.

Tėvai Marijonai už a. a. Juozo sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jo sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

INDIJOS MOTERIS (2)

Pagonių vedybos. Panašiai kaip senovės Izraelio, šiandien Indijos moteriai vienintelė svajonė ir idealas yra kuo greičiausiai ištekėti ir susilaukti gausios šeimos. Paprastai tegali tuoktis tik savoj kesto ir tarp giminaičių. Negali tuoktis tik pirmojo laipsnio giminės, t. y. broliai su seserimis. Kaikur vestuvės kelia jaunavedžiams, sulaukusiems vos trejų ar ketverių metų. Tuomet dėdės ir tetos susirinkę nutaria, kurią su kuriuo suporuoti, ir taip klausimas esti išspręstas. Po sutarties visi susirinkę giminaičiai neša jaunavedžius į artimiausią upę ar tvenkinį. Čia juos gerai išmaudo, ištrenka, išprausia ir, aliejumi bei kvepalais gerai ištepe, pirmą kartą jiems užvelka drabužius: mergaitei ilgą ir ploną sari, berniukui sujuosia strėnas plėčiu rankšluosčiu. Po to, sutupdę jaunavedžius į neštuvus, gurina juos namo, linksmi dainuodami ir būgnais mušdami.

Kaikurios jų vestuvinė dainos, kaip ir mūsiškės, yra melodingos ir žavios, nes jose atsispindi jautri bei vientisa tautos dvasia. Bet visas gražumas dingsta, kai dainuodami ima pasakoti dievaičio Krisnos su savo šešiolika tūkstančių žmonių ir kitų panašių karžygių aistringus nuotykius.

Jaunavedžiams tos dainos ir būgnų muzika visai nerūpi. Jie, į nieką dėmesio nekreipdami, abiem rankom ir pilnom saujom pasikabindami, godžiai ryja pirmą kartą prieš juos ant banano lapo asloje sukrautus saldumynus ir sultingus vaisius.

Nuotaka uodegą, kaip kielė, pamez-gusi, tik visaip kraiposi ir yra labai patenkinta, galėjusi pasipuošti visokiais brangiais, ant rankų ir kojų užmaustytomis žiedais, auskarais, į lūpas ir nosį suvertomis pasvarėlėmis. Tuos visus papuošalus jos motina tai progai suskolino

iš savo draugių ar tėvas išnuomavo iš artimiausio miestelio auksakalio.

Krikščionių vedybos. Pakrikštytieji ar krikštui ruošiamieji, aišku, turi laikytis katalikų bažnyčios įsakymų ir kano-nų nuostatų. Kiek kartų ir man teko su jais bartis beaiškinant, jog negaliu sutuokti, kol nesukaks jaunajai keturiolika, o jaunajam šešiolika metų. Neretai pasitaiko, kad, ypač jaunavedės tėvas, grįžta į stabmeldystę, kad tik ištek-dinti savo dukterį progai pasitaikius.

Katalikas jaunikaitis, nerandęs gyvenimo draugės savo giminėje, ateina pas misijonierių ir prašo jam ją surasti. Nesvarbu kokia ji bus: svarbu tik, kad nebūtų perdaug juoda. Piršlybos misijonieriui tai gana lengvas ir paprastas dalykas: užtenka parašyti į kurią nors seselių prieglaudą ir tuoj atsiunčia už vyro eiti pasiruošusią nuotaką.

Madraso misijose vienuolės salezietės turi didelę mergaičių mokytojų seminariją. Direktorė man pasakojo, jog visų jos auklėtinių bendra svajonė — ište-kėti už pirmojo joms pasisiūliusio vyro. Ji man taipogi sakė, kad, gavusi misijonierių paklausimą, laisvai renka kandi-dates ir siunčia į reikiamą vietą. Galite įsivaizduoti, koks lipšnumas tų juodukių panelių savo viršininkei, nes juk nuo jos priklauso geresnes ir pavyzdingesnes pirmiau ištek-dinti.

Kartą ateina pas mane iš vieno mano misijų kaimo gana juodas jaunikaitis mokytojas, Arrulapan — Jonas, ir sako:

— Suami, jenaku kelianam seijavendum, pendziadi irrukadu (Tėveli, norečiau vesti, bet nerandu pačios).

Reiškia, suprask, tamsta pasirūpink.

— O kokią maždaug norėtum gauti? — paklausiau.

Ne taip svarbu. Kokią Tamsta pas-kirsi, tokia ir bus gera. Gal tik, prašyčiau, kad nebūtų visai juoda.

— Puiku. Pamatysi, kaip būsi pa-

Klausimai ir atsakymai

Ar katalikas turėtų pasilikti bedarbis vieton kad imtusi darbo (pavyzdžiui jurininko) kurį dirbdamas negalėtų išklaudyti Mišių?

A. D., Lowell, Mass.

Priežastys paliuosojančios nuo pareigos išklaudyti Mišių sekmadieniais ir kitomis įsakytomis dienomis sekančios: liga, ligonių prižiūrėjimas, būtinas darbas, gyvenimas toli nuo bažnyčios. Moralistai sako, kad jeigu žmogaus sveikata gera, ir jei oras ir kelias geri, tai jam reikia nueiti į bažnyčią jei tai gali padaryti eidamas pėsčias per valandą. Mūsų laikais su automobiliais retas kuris žmogus negalėtų už valandos nesurasti bažnyčios.

Susiginėjime dėl iškilmingo palaiminimo su švenč. Sakramentu. Ar tai nereiškia palaiminimas kai yra celebrantas su asista?

M. Ž., Hart, Mich.

Visai ne. Iškilmingas palaiminimas yra teikiamas, kai naudojama monstrancija. Neiškilingas palaiminimas, vadinamas privatus, teikiamas su ciborija kurioje randasi šv. Sakramentas. Kunigų skaičius nieko nereiškia. Kad būtų teikiamas palaiminimas su monstrancija, bažnyčioje turi būti tam tikras skaičius žmonių. Kai to skaičiaus nėra, ga-

tenkintas, — atsakiau. — O kada norėtum tuoktis?

— Deva Mada Paramandalangalaku jertu kondu tirunal irrukumbodu (t. y. per Žolinę).

Kaip tarta, taip ir padaryta. Parašiau sesučių viršininkei, prašydamas sutartos dienos rytą atsiųsti pas mane vieną pasiruošusią tekėti už mokytojo.

Žolinės dieną, saulei tekant, jauna-martė, į naują skraistą įsisukusi, senyvos moters lydima, prisistatė klebonijon (jei tą pastogę taip būtų galima pavadinti). Akimis permetęs pastebėjau, kad juoda, kaip suodis.

lima teikti tik privatų palaiminimą su ciborija.

Ar galima penktadieniais valgyti gyvulių smegenis?

J. A., Lawrence, Mass.

Ir gyvulių smegenys skaitosi mėsa. Už tai uždrausta valgyti penktadieniais.

Mūsų tik ką gimusi mergaitė buvo mirties pavojuje namie pakrikštyta vieno kaimyno dukters, kuri yra slaugė katalikiškoje ligoninėje. Ar reikės ją nešti krikštui į bažnyčią?

D. J., Sioux City, Ia.

Tas krikštas buvo geras. Reiks mergaitę nešti į bažnyčią papildyti per kunigą nekurias krikšto apeigas. Krikštas nebus iš naujo teikiamas, kaip daugelis katalikų klaidingai mano. Jeigu būtų klausimas ar krikštas namie suteiktas buvo geras ar ne, tai tokiame abejojime kunigas tik sąlyginiai pakrikštija.

Tik pereitą savaitę skaičiau, kad bažnyčia uždraudė skaityti Andre Gide ir vieno italo visas knygas. Skaitantiems uždedama ekskomunika. Kodėl bažnyčia draudžia ką nors skaityti?

M. O., Hartford, Conn.

Bažnyčia niekad neįsako ką reikia skaityti ar į kokius teatrus eiti. Kartkartėmis ji įsako ko nevalia skaityti ar kokias filmas nevalia matyti. Bažnyčia pildo Kristaus jai duota paskirtį: mokyti ir užlaikyti tikrą tikėjimą. Kaip valstybė draudžia nuodingų chemikalų ir nuodų pardavinėjimą, taip bažnyčia draudžia tam tikras knygas ir filmas, kurios gali apnuodyti ir protą ir sielą tikinčiųjų.

Ar gregorijoniškas Mišias galima duoti bet kuria intencija, ar tik už mirusius?

R. I., Fond du Lac, Wis.

Tiktai už vieną mirusį.

• **Katalikai Amerikoje.** Pagal naujai paskelbtus Katalikų Bažnyčios duomenis (Catholic Directory) šiuo metu Amerikoje yra 29 ir pusė milijonai katalikų. Per paskutinį dešimtmetį į katalikybę atsivertė virš milijonas asmenų. Didžiausia katalikų vyskupija yra Chicagoje su 1.7 milijonų katalikų.

Šiais metais katalikų mokyklas Amerikoje lanko virš penki milijonai jaunuolių. Mokytojų skaičius siekia 113 tūkstančių su viršum.

Katalikiškų ligoninių yra 772. Jose lovų yra virš 117,000. Katalikai Amerikoje turi 271 senelių prieglaudą.

Šiuo metu Amerikoje yra 44,459 katalikų kunigų. Pereitais metais mirė 729 kunigai. Be to Amerikoje yra 7,975 broliai vienuoliai ir 156,696 seserys vienuolės. Parapijų yra 14,844.

• **Baigėsi Eucharistinis Kongresas.** Barcelonoje, Ispanijoje, pasibaigė 35-tas tarptautinis eucharistinis kongresas, kuris sutraukė net 500,000 maldininkų iš viso pasaulio. Laike Philadelphijos arkivyskupo O'Hara Mišių net 30,000 moterų priėmė Šv. Komuniją. Vyrų dieną net 200,000 vyrų budėjo per naktį. Kongreso metu buvo iššventinta 819 naujų kunigų. Šventimus teikė 21 vyskupas. Popiežius Pijus XII per Vatikano radiją pasakė kongreso dalyviams kalbą, kurioje išspėjo, jog ir antras pasaulinis karas kaip tik prasidėjo vadinamomis taikos akcijomis. Popiežius nurodė, jog tikrasis kelias į taiką yra Kristaus mokslo įgyvendinimas. Šv. Tėvas suteikė kongreso dalyviams apaštališką palaiminimą.

• **Drabužių padorumas.** Chicagos katalikės moksleivės pradėjo organizuotai vykdyti padorumo programą. Be kitų dalykų buvo kreiptasi į eilę drabužių parduotuvių, kad jos paruoštų sukneles, kurios būtų dailios ir atitiktų visiems padorumo reikalavimams. Parduotuvės tą pažeidimą išpildė.

• **Trumanas apie tikėjimą.** Šiomis dienomis prezidentas Trumanas priėmė įvairių religinių organizacijų atstovus Washingtone. Prezidentas tarp kitko pareiškė, kad tik domėjimasis dvasinėmis vertybėmis ir gilus tikėjimas į Dievą gali nuvesti į tikrąjį žmonių broliškumą ir taiką.

• **Šventieji eina į pragarą.** Neišsigaškite! Tokiu vardu knygą pastaruoju laiku yra parašęs prancūzų rašytojas Gilbert Cesbron. Joje vaizduojamas kunigų-darbininkų gyvenimas ir jų apaštalavimas Paryžiaus priemiesčiuose.

• **Sąjudis prieš komunizmą.** Amerikoje paskutiniu laiku kilo naujas prieškomunistinis sąjudis pasivadinęs "Katalikinform." Jo tikslas kovoti su komunizmu, visur skelbiant Dievo ir žmonių meilę bei siekiant atnaujinti moralinį bei socialinį gyvenimą. Tarp sąjudžio narių yra keletas buvusių komunistų vadų grįžusių į krikščionybę.

• **Mišios ir gaisras.** Šv. Vincento bažnyčioje, Madison, N. J., kilo gaisras laike Mišių. Žmonės ir vaikai greitai ištuštino bažnyčią. Šv. Mišios buvo daugiau negu įpusėjus. Kun. S. Patch su patarnautoju spėjo užbaigti Mišias ir švenčiausią išnešti. Tada bažnyčios bokštas sugriuvo ant pat altoriaus.

• **Apvogė Bažnyčią.** Brooklyn, N. Y. Šv. Rozalijos bažnyčioje randasi įrengta Taikos Karalienės stovykla, kuri pernai buvo karūnavota dvejais Pop. Pijaus XII pašventintais vainikais. Vainikai iš deimantų ir kitų brangakmenių sudaryti įvertinami iki \$100,000. Įsibriovę vagys vainikus pavogė.

• **Atsivertė nacių vado sūnus.** Pastaruoju metu į Jėzaus širdies misionierių noviciatą Austrijoje įstojo Martynas Borman, 25 metų sūnus plačiai pagarsėjusio Katalikų Bažnyčios persekiotojo nacių laikais M. Bormanno. Naujas vienuolis pasirinko šį pašaukimą sužavėtas misionieriaus idealo.

žinios iš lietuviškojo pasaulio

• **Atsišaukimas į Amerikos Lietuvius.** Alto Vykdomasis Komitetas atsišaukia į Amerikos Lietuvius primindamas 11-tus metus nuo pradžios didžios lietuvių tautos tragedijos 1941 m. birželio 14-16 dd. Per 11-ką metų Lietuva nustojo daugiau kaip ketvirtadalio savo gyventojų. Reikia susirūpinti, kad kiek galima didesnė lietuvių tautos dalis būtų išsaugota būsimo laisvos ir nepriklausomos Lietuvos atkurimui. Visi lietuviai tą graudų sukaktį tinkamai paminėsime jei:

1) pareikšime vieningą ir griežtą protestą prieš Sovietų vykdomą terorą Lietuvoje ir šitą protestą rezoliucijų ir laiškų forma perduosime Amerikos vyriausybei ir Kongreso nariams;

2) griežtai reikalausime JAV senatą ir ypačiai senato Užsienio Reikalų komisiją, kad paskubintų Genocido Konvencijos ratifikavimą;

3) dėsime visas pastangas, veikdami pavieniui ir per organizacijas, kad Lietuvą ištikusi neteisybė ir mūsų reikalavimas tą neteisybę atitaisyti rastų juo platesnį atgarsį plačiojoje šio krašto visuomenėje ir spaudoje;

4) su nuoširdžiu dosnumu pinigėmis aukomis paremsime Amerikos Lietuvių Tarybos vykdomą vaju; turėdami galvoje, kad padidėjusiems uždaviniams Lietuvos laisvinimo akcijoj šiais metais reikia daugiau lėšų negu anksčiau.

Kraujuojama Lietuva šaukiasi mūsų pagalbos! Suteikime ją — skubiai ir gausiai.

• **Statys naują bažnyčią.** Harrison, N. J., lietuvių parapija gavo iš Newarko arkivyskupo Walsh prieš pat jo mirtį leidimą statyti naują bažnyčią. Architektas jau pakviestas. Parapija turi nusipirkusi žemės sklypą, Kearny, N. J. Parapijai vadovauja kun. L. Voisekaskas. Parapija bažnyčios fonde jau turi \$91,000.

• **Lietuviai bendrauja.** Collinsville, Ill., miestelis mažas, kuriame lietuvių, daugumoj tremtinių, yra apie 50 šeimy-

nų. Veik visi liuteronai. Turi savo pastorių. Šie lietuviai kultūriškai bendrauja su E. St. Louis lietuviams katalikais.

• **Merkeliui Giedraičiui,** vyskupui, lietuvių patriotui, katalikiškos literatūros žadintojui, šiemet sueina 415 metų nuo jo gimimo. Jis buvo švento gyvenimo ir yra kandidatas į palaimintuosius.

• **Lietuviai eucharistiniame kongrese.** Liet. Kunigų Vienybės pirmininkas pranešė iš Barcelonos, kad eucharistiniame kongrese dalyvavo penkiolika lietuvių kunigų ir nemažai pasauliečių. Lietuvos vėliava plėvesavusi keliose to miesto vietose. Kongrese dalyvavo Vyskupai V. Brizgys ir V. Padolskis.

• **Lietuviai pas popiežių.** Vykstant į eucharistinį kongresą Amerikos lietuviai maldininkai aplankė Romą ir buvo Pop. Pijaus XII priimti specialioje audiencijoje, kurios metu šv. Tėvas užtikrino, kad lietuvių reikalai visuomet yra jo širdyje, mintyse ir maldose. Atsisveikindamas Popiežius padaršino tikėti tiesos pergale ir dirbti visuotinos taikos bei tautų sugyvenimo idealais.

• **Kalbėjo į Lietuvą.** Būdamas Romoje, per Vatikano radijo stotį į bolševikų persekiojamus brolius Lietuvoje prabilo pral. J. Balkūnas drąsindamas juos ištverti bandymo dienas ir pasilikti ištikimais Dievui, Bažnyčiai ir savo tautai. "Pakentėkite ir palaukite dar valandėlę! Savo laiku, savo keliu ir Dievo numatytu būdu ateis laisvės valanda ir mūsų brangiajai Tėvynei!"

• **Kazachstano kaliniai.** Iš patikimų šaltinių gautomis žiniomis apie 5-6,000 lietuvių yra laikomi priverčiamojo darbo stovyklose ties Neldy, Kazachstane. Jie iš Lietuvos išvežti 1949 metais.

• **Moterų suvažiavimas.** Pasauliniame General Federation of Women's Clubs atstovių suvažiavime Minneapolis, Minn., dalyvavo ir Pabaltijos Moterų atstovės L. Dirkienė ir latvė E. Leise. Jos sukėlė didelio susidomėjimo kaip vienintėlės delegatės atstovaujančios tautas už geležinės uždangos.

I EVAI MARIJONAI šiaurės Amerikoje leidžia tris laikraščius: dienraštį "Draugą", savaitraštį "Kristaus Karaliaus Laivą", ir anglų kalboje mėnesinį žurnalą "The Marian", o pietų Amerikoje laikraštį "Laikas".

Šia proga kviečiame visus lietuvius, tiek esamuosius skaitytojus, tiek ir tuos, kurie į platų jo skaitytojų skaičių dar nebuvo patekę, užsisakyti "Kristaus Karaliaus Laivą"!

"KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS"

visai pigus savaitraštis, nes metams tekaštuoja tik \$2.00

Rašykite:

L A I V A S
2334 So. Oakley Ave.
Chicago 8, Illinois

Šiuomi siunčiu \$..... užsiprenumeruoti "Laivą"
metams.

Vardas

Antrašas

Miestas Zona..... Valstybė